RICHARD MATHESON
(Născut în 1926)

SCAMATORIE

Traducere de CONST. POPESCU

Pagini reproduse după un manuscris dintr-un caiet găsit acum două săptămâni într-un drugstore *din Brooklyn. Alături pe masă se afla o ceaşcă de cafea, pe jumătate goală. După spusele proprietarului, masa fusese neocupată mai bine de trei ore din clipa când observase pentru prima oară caietul.*

Sâmbătă, la începutul dimineţii.

N-ar trebui să pomenesc în scris de aceste lucruri. Dacă pune Mary mâna pe pagini? Ei şi? Ar fi punctul final, asta-i. Cinci ani pierduţi aiurea.

Dar simt nevoia să scriu. Am dobândit prea mult obişnuinţa de-a scrie. Nu-mi găsesc astâmpărul fără ea. Să-mi pun gândurile în scris, să mă exteriorizez, să-mi simplific gândurile. E aşa de greu să simplifici lucrurile şi aşa de uşor să le complici.

Să mă gândesc la lunile trecute.

Care a fost începutul? O ceartă, firește. Atâtea şi atâtea certuri de la căsătoria noastră. Şi mereu pe aceeaşi temă, e îngrozitor.

Banii.

— Nu e problema încrederii în talentul tău, îmi spune Mary. E problema notelor de plată şi de a şti dacă putem sau nu să le achităm.

— Notele de plată, pentru ce? Pentru lucruri utile? Nu! Doar pentru fantezii!

— Fantezii?!

Iată că reîncepem. Dumnezeule, cât de atroce poate deveni viaţa când n-ai bani destui. O lipsă care ne doboară. Cum să scrii liniştit, când se ţin lanţ grijile de bani – de bani – de bani? Televizor, frigider, maşină de spălat, niciuna nu-i complet achitată. Şi patul nou de care i-a venit chef…

Iar eu, prostul, înrăutăţeam situaţia.

De ce-am plecat de-acasă în acea seară? Cearta, da, dar ne mai certasem de nenumărate ori. Orgoliul, iată totul. Şapte ani – *şapte!* – consacraţi scrisului pentru a câştiga 316 dolari! Iar serile petrecute bătând la maşină, în orele suplimentare, ce muncă sinistră! Mary e silită şi ea să muncească. Domnul mi-e martor că are tot dreptul să se îndoiască de mine, are absolut tot dreptul de-a insista să accept postul oferit de Jim.

Totul e din vina mea. Să recunosc eşecul, să înfăptuiesc gestul necesar – totul era hotărât. Niciun fel de muncă seara. Iar Mary acasă, aşa cum doreşte ea, acolo unde se cuvine să stea. Gestul care trebuia, nimic altceva.

Dar eu am făcut gestul care nu trebuia. Să-ţi fie scârbă.

Mike şi cu mine hoinărind, ca doi imbecili. Întâlnirea cu Jane şi Sally. Ne-au trebuit luni de zile după aceea ca să scăpăm de gândul că ne purtasem ca nişte imbecili. Să ne pierdem vremea cu ce-am numit o „experienţă". Făcând pe craii, uitând că suntem căsătoriţi.

Şi noaptea trecută, amândoi, cu ele, în garsoniera lor…

Ţi-e frică să pronunţi cuvântul? Imbecilule!

Adulter.

De ce e totul atât de încurcat? O iubesc pe Mary. O *iubesc.* Şi în vreme ce-o iubeam am înfăptuit acel lucru.

Culmea e că mi-a făcut şi plăcere. Jane e tandră, înţelegătoare, plină de temperament. E simbolul fericirilor pierdute. Era minunat. E inutil să mint.

Cum poate răul să fie minunat? Iar cruzimea, izvor de bucurie? Totul e perversitate, confuzie, dezordine şi mânie.

Sâmbătă după-amiază.

Slavă Domnului că Mary m-a iertat. N-am s-o mai revăd niciodată pe Jane. Totul are să se aranjeze.

M-am dus şi m-am aşezat pe pat azi-dimineaţă. Mary dormea încă. Apoi s-a trezit şi m-a cercetat cu ochi mari, pe urmă s-a uitat la ceas. Plânsese.

— Unde ai fost? m-a întrebat cu acel glas fragil de fetiţă pe care-l are atunci când îi e frică.

— Am fost cu Mike, i-am răspuns. Am băut şi-am discutat toată noaptea.

S-a uitat încă o secundă la mine. Apoi, încet, mi-a apucat mâna şi a apăsat-o de obrazul ei.

— Iartă-mă, a spus ea, şi lacrimile i-au năvălit în ochi.

Mi-am vârât capul lângă al ei, ca să nu-mi vadă figura.

— O, Mary, iartă-mă şi tu!

N-am să-i spun niciodată adevărul. Ţin prea mult la ea. Nu-mi pot îngădui s-o pierd.

Sâmbătă seară.

Ne-am dus să comandăm un pat nou azi după-amiaza.

— Dragul meu, nu ni-l putem permite, a spus ea.

— Nu-ţi face griji. Stăteam aşa de rău în cel vechi. Vreau ca fetiţa mea să viseze frumos.

M-a sărutat fericită pe obraz. S-a aruncat pe pat, încântată ca un copil.

— Uite! a strigat ea. Uite ce moale e!

Totul merge de minune. Totul, mai puţin viitoarele note de plată trimise prin poştă. Totul, mai puţin ultima mea povestire, care nu vrea să pornească. Totul, mai puţin romanul meu, refuzat de cinci ori. *Trebuie* ca Bourney House să-l accepte. L-au ţinut mult timp. Mă bizui pe asta. Am atins punctul critic al carierei mele. Punctul critic al oricărei probleme. Am din ce în ce mai mult impresia că sunt ca un arc scăpat din mecanism.

În fine… totul merge de minune cu Mary.

Duminică seară.

Au revenit neplăcerile. Încă o ceartă. Nici nu mai ştiu de la ce a pornit. Mary face pe supărată. Eu fierb. Sunt incapabil să scriu când sunt furios. Mary ştie.

Am chef să-i telefonez lui Jane. Ea cel puţin se interesează de ce fac. Am chef să las totul baltă, să mă îmbăt, să mă arunc în apă, să fac orice. Nu-i de mirare că pruncii sunt fericiţi. Duc o viaţă simplă. Le e niţel foame, niţel frig, niţel frică în întuneric. Doar atât. La ce bun să devii bărbat? Viaţa e o tâmpenie.

Mary mă strigă să vin la masă. N-am chef să mănânc. N-am nici măcar chef să rămân acasă. Poate c-am să-i telefonez lui Jane, puţin mai târziu. Doar ca s-o salut.

Luni dimineaţa.

Pentru numele lui Dumnezeu, pentru numele lui Dumnezeu!

Nu le-a fost de ajuns să ţină manuscrisul mai mult de două luni! A, nu! mai trebuia să-l şi păteze cu cafea şi să mi-l trimită înapoi, refuzat, cu o *notă scurtă!* De-aş putea să-i omor! îşi dau seama ce fac?

Mary a citit nota.

— Şi *acum?* a întrebat ea. Vocea plină de dispreţ.

— Şi acum?

Am încercat să nu fac explozie.

— Te mai crezi încă în stare să devii scriitor?

Am explodat cu adevărat.

— Fireşte, editura are dreptate, e infailibilă, nu? Eu nu sunt bun de nimic, fiindcă aşa au decretat ei?

— Povestea asta ţine de şapte ani. Fără rezultat.

— Şi-o să mai ţină încă o dată pe atât. Şi o sută de ani dacă are să fie nevoie.

— Refuzi să primeşti postul pe care ţi-l oferă Jim?

— Exact.

— Ai promis că-l accepţi în cazul când îţi refuză cartea.

— *Am* de lucru. Şi tu ai! Aşa stau lucrurile, şi-aşa au să rămână şi mai departe.

— Posibil, dar *eu una* n-am să mai rămân!

N-are decât să mă părăsească! Ei şi! S-a săturat de toate. Notele de plată… somaţiile… Eşecurile, *eşecurile!* Şi viaţa măruntă de mai înainte se scurge picătură cu picătură, înălţând zidul complexităţilor sale, aşa cum un nebun se joacă cu nişte cuburi colorate.

Tu! Stăpânul lumii, diriguitorul universului. Dacă există *cineva* care să mă audă – distruge! Simplifică lumea! Nu cred în nimic, dar aş abandona… *orice pe lume,* doar dacă…

Ce importanţă are? Totul mi-e indiferent.

Am să-i telefonez astăzi lui Jane.

Luni după-amiaza.

Am ieşit să-i telefonez lui Jane. Astă-seară Mary se duce s-o vadă pe sora ei. N-a pomenit să mă ia cu ea, şi n-am de gând s-aduc eu vorba.

I-am telefonat între timp lui Jane aseară, la ea, la Clubul Stanley, şi fata de la tabloul de comandă mi-a spus că-i plecată. Mă gândeam să

dau de ea azi la biroul ei.

M-am dus la telefonul de la *drugstore.* Dacă te încrezi în memorie ca să reţii numerele de telefon, e calea cea mai sigură de-a le uita. Imposibil să-mi amintesc numărul ei.

Lucrează la redacţia unei reviste – *Design Handbook* sau *Designer's Handbook,* sau ceva în genul ăsta. Curios cum am uitat. Ar fi trebuit să fi fost atent.

Îmi amintesc însă locul unde se află. Am mers într-o zi s-o iau de-acolo. Ne-am dus să luăm masa împreună, Mary mă credea la Biblioteca Municipală.

Am luat cartea de telefon. Ştiam că numărul revistei lui Jane era sus pe coloana din dreapta, pe o pagină de dreapta. L-am văzut de zece ori.

Azi nu mai există.

Am găsit cuvântul *Design* pentru diferite întreprinderi comerciale. Dar se afla pe stânga, în josul coloanei din stânga, exact opus. Şi n-am dat de nume. De obicei, de îndată ce-l vedeam, ştiam că-i cel bun şi-l recunoşteam. Astăzi nu.

Am parcurs lista în toate sensurile. Nimic care să aducă cu *Design Handbook*. În cele din urmă, am luat numărul de la *Design Magazine,* deşi am avut sentimentul că nu-i cel pe care-l căutam.

Am să termin asta mai încolo. Mary mă strigă să mă aşez la masă. E masa de prânz, de seară, cine mai ştie? E în orice caz masa substanţială a zilei, întrucât lucrăm amândoi seara.

Mai târziu.

Masa m-a mai calmat. Simţeam şi nevoia. Acest telefon m-a scos din sărite.

Am făcut numărul. A răspuns o femeie.

— *Design Magazine,* a spus ea.

Am cerut să vorbesc cu domnişoara Lane

— Cu cine?

— Cu domnişoara Lane.

A zis: „O clipă". Şi mi-am dat seama că nu-i numărul cel bun. De obicei telefonista îmi dă imediat legătura cu Jane.

— Vreţi să repetaţi numele? a cerut ea din nou.

— Domnişoara Lane. Poate că am format numărul greşit…

— Poate că-l căutaţi pe domnul Payne?

— Nu, nu. Iertaţi-mă, am greşit numărul.

Am atârnat receptorul prost dispus. Acest număr-fantomă pe care-l văzusem de nu ştiu câte ori… n-avea haz.

Mi-am zis c-am consultat o carte de telefon veche şi m-am dus să caut alta. Acelaşi rezultat.

Am să-i telefonez astă-seară la ea acasă, n-am absolut nimic altceva de făcut. Aş vrea s-o întâlnesc chiar azi, pentru a fi sigur că-mi rezervă seara de sâmbătă.

M-am gândit la ceva. Telefonista aceea. Vocea ei. Aş fi jurat că e aceeaşi pe care o auzisem de atâtea ori.

Ce idee caraghioasă.

Luni seară.

Am telefonat la Clubul Stanley, când Mary a coborât să caute două ceşti de cafea.

I-am spus fetei de la tabloul de comandă ca de obicei:

— Aş vrea să vorbesc cu domnişoara Lane, vă rog.

— Rămâneţi la aparat.

Tăcere. Atât cât să-mi pierd răbdarea, apoi un declic.

— Cu cine?

— Domnişoara *Lane.* Am mai chemat-o la telefon de nu ştiu câte ori.

— Să consult din nou lista.

O nouă tăcere. Apoi:

— Nu-i nimeni aici cu acest nume, domnule.

— Dar vă spun c-am mai telefonat…

— Sunteţi sigur că n-aţi greşit numărul?

— Sigur! Nu-i Clubul Stanley?

— Ba da.

— Ei bine, acolo i-am telefonat.

— Ce vreţi să vă spun? În orice caz, nicio domnişoară Lane nu locuieşte aici.

— Dar i-am telefonat *ieri seara!* Mi-aţi spus că-i plecată.

— Îmi pare rău. Nu-mi amintesc.

— Dar e imposibil!

— Am să mai mă uit o dată, dar vă spun că e inutil.

— Nu s-a mutat nimeni cu acest nume în ultimele zile?

— Nu avem nicio cameră liberă de un an de zile. Ştiţi, la New

York, cu criza de locuinţe…

— Ştiu.

Am închis telefonul.

M-am aşezat iarăşi la biroul meu. Mary se întorsese de la *drugstore.* Mi-a spus că mi se răceşte cafeaua. Am pretins că i-am telefonat lui Jim în legătură cu postul acela pe care mi-l propune. O minciună prost nimerită. Acum are să aibă prilejul să readucă în discuţie subiectul.

Mi-am băut cafeaua şi-am încercat să lucrez. Dar mintea îmi fugea aiurea.

Trebuie să fie undeva! Doar n-am visat-o. Cum nici Mike n-a visat-o pe Sally…

Sally! Şi ea locuia acolo!

Am pretextat că mă doare capul şi că mă duc să cumpăr nişte antinevralgice. Avea în casă. I-am spus că nu suport marca aceea. Cele mai ridicole minciuni!

Am alergat la *drugstore.* Mi-a răspuns aceeaşi fată de la tabloul de comandă.

— Domnişoara Sally Norton e acasă?

— Rămâneţi la aparat.

Am simţit că mi se înnoadă stomacul. Mai întâi, fata cunoştea pe dinafară numele tuturor locatarilor. Jane şi Sally locuiau la club de *doi ani.*

Apoi:

— Regret, domnule. Nu avem pe nimeni aici cu acest nume.

Am gemut.

— S-a întâmplat ceva, domnule?

— Nu există acolo nici Jane Lane şi nici Sally Norton?

— Dumneavoastră aţi telefonat adineauri?

— Da.

— Ascultaţi, dacă e o glumă…

— O glumă? V-am telefonat ieri seară şi mi-aţi spus că domnişoara Lane e plecată şi m-aţi întrebat dacă vreau să las vorbă. Iar acum pretindeţi…

— Nu ştiu ce să vă spun. Nu-mi amintesc nimic de ieri seară. Dacă vreţi să vi-l dau la telefon pe director…

— Nu. E de prisos.

Am închis telefonul, apoi l-am sunat pe Mike. Nu era acasă. Soţia

lui, Gladys, mi-a spus că ia masa în oraș. Fiind cam nervos, am bătut câmpii.

— Cu prieteni bărbaţi?

A părut scandalizată.

— *Sper* că da!

A început să mi se facă frică.

Marţi seară.

Astă-seară i-am telefonat din nou lui Mike. L-am întrebat dacă ştie ceva în legătură cu Sally.

— Cu cine?

— Cu Sally.

— Care Sally?

— Ştii tu bine, mincinosule.

— E o glumă?

— Să zicem că da. Ce-ar fi să vorbim serios?

— S-o luăm atunci de la început. Cine dracu' e Sally?

— N-o cunoşti pe Sally Norton?

— Nu. Cine-i asta?

— N-ai avut tu o întâlnire cu ea, cu mine şi cu Jane Lane?

— Jane Lane? De cine vorbeşti?

— N-o cunoşti nici pe Jane Lane?

— Nu! Nu găsesc că-i nostimă gluma. Ţi-aş propune să încetezi. Între bărbaţi căsătoriţi, e…

— Ascultă! am strigat. Unde ai fost sâmbătă seara, acum trei săptămâni?

A păstrat o clipă tăcere.

— N-a fost seara pe care am petrecut-o ca celibatari, în timp ce Mary şi Gladys erau la o prezentare de modele de rochii?

— Ca celibatari? Fără nimeni altcineva?

— Cu cine?

— Fără fete? Sally? Jane?

— Ei, asta-i bună! Iar începi! Ascultă, amice, ce-ai păţit? Ai aerul că baţi câmpii.

M-am prăbuşit de peretele cabinei telefonice.

— Nu, am murmurat. Mă simt bine.

— Serios? Pari într-o stare înspăimântătoare.

Am închis telefonul. Mă aflu într-adevăr într-o stare

înspăimântătoare. Ca un înfometat într-o lume în care nu mai există o fărâmitură de pâine ca să se hrănească cu ea.

Ce se întâmplă?

Miercuri după-amiază.

Nu-i decât o singură cale de-a afla dacă Sally şi Jane au dispărut cu adevărat.

Am întâlnit-o pe Jane prin intermediul unui prieten de la Universitate. Eram amândoi din Chicago. El mi-a dat adresa ei de la New York, la Clubul Stanley. Nu ştia că sunt căsătorit.

I-am făcut o vizită lui Jane, am ieşit împreună cu ea, iar Mike cu amica lui, Sally. Aşa s-au petrecut lucrurile. Ştiu sigur că s-au petrecut astfel.

I-am scris deci azi prietenului meu Dave. Îi spuneam ce s-a întâmplat. I-am cerut să meargă să se intereseze la părinţii lui Jane şi să-mi spună dacă la mijloc e vreo farsă sau un concurs de împrejurări. Atunci mi-am luat carnetul de adrese.

Numele lui Dave nu figura înăuntru.

Înnebunesc cu adevărat? Ştiu perfect de bine că acea adresă figura acolo. Îmi amintesc încă de seara când am notat-o, ca să nu pierd legătura cu el după ce terminam Universitatea. Îmi amintesc până şi de pata de cerneală, când îmi alunecase tocul.

Pagina e albă.

Îmi amintesc de el, de numele lui, de cum arăta, de felul lui de-a vorbi, de lucrurile făcute împreună, de cursurile urmate.

Am păstrat chiar o scrisoare de la el, trimisă la Universitate, într-un an, în timpul vacanţelor de Paşti. Mike era împreună cu mine în cameră când o primisem. Cum locuiam la New York, n-aveam vreme să ne vizităm familiile, căci vacanţa nu ţine decât câteva zile.

Dave însă reuşise să se ducă la el acasă, la Chicago, şi de acolo trimisese expres această scrisoare foarte caraghioasă. O sigilase cu ceară, aplicând pe ea în glumă marca inelului său.

Scrisoarea se afla în sertarul meu cu amintiri vechi.

Nu mai există.

Aveam şi trei fotografii de-ale lui Dave, luate cu ocazia înmânării diplomelor de absolvire a Universităţii. Două dintre poze se aflau în albumul meu. Sunt acolo.

Dar Dave nu mai figurează pe ele.

Se vede doar parcul Universităţii cu clădirile din fund.

Mi-e frică să continui. Aş putea să scriu sau să telefonez la Universitate şi să-ntreb dacă Dave a fost vreodată student acolo.

Dar mi-e frică să încerc.

Joi după-amiază.

M-am dus să-l văd pe Jim la biroul lui din Hampstead. A părut surprins că mă vede.

— Să nu-mi spui c-ai luat trenul să vii până aici ca să mă anunţi c-ai primit postul.

— Jim, m-ai auzit vorbind vreodată la New York de-o fată pe nume Jane Lane? l-am întrebat.

— Jane? Nu, nu cred.

— Ascultă, Jim, am pomenit desigur de ea. Mai ţii minte când am jucat ultima oară poker cu Mike? Ţi-am vorbit atunci de ea.

— Nu-mi aduc aminte, Bob. Dar de ce te interesează?

— Mi-e cu neputinţă s-o regăsesc. Ca şi pe fata care era cu Mike. Iar Mike nu recunoaşte că a cunoscut vreodată pe vreuna din ele.

În faţa aerului său uimit, i-am dat din nou explicaţii. Atunci a exclamat:

— E, asta-i bună! Doi bărbaţi căsătoriţi care aleargă după fuste…

— Nu eram decât prieteni. Mi le-a prezentat un coleg de Universitate. Nu-ţi face idei greşite.

— Bine, s-o lăsăm baltă. Şi ce vrei de la mine?

— Nu *reuşesc* să le regăsesc. Nu mai sunt acolo. Nu pot nici măcar să dovedesc că au existat.

Jim dădu indiferent din umeri. „Ei şi?" M-a întrebat dacă Mary ştie ce s-a întâmplat. Am omis să-i răspund.

— Nu ţi-am pomenit niciodată de Jane în vreuna din scrisorile mele? am continuat.

— N-aş putea să-ţi spun. Nu păstrez nicio scrisoare. L-am părăsit puţin timp după aceea. Devenea prea curios.

Şi văd de aici cum are să procedeze. Are să-i vorbească nevestei lui, nevastă-sa are să-i spună lui Mary – şi butoiul cu pulbere are să sară în aer.

Ieşind de la gară târziu după-amiază, am avut sentimentul atroce că sunt ceva *temporar.* Şi dacă m-aş aşeza undeva, m-aş aşeza în vid.

Cred că eram într-o stare de nervi extraordinară. Atunci m-am ciocnit dinadins de-un trecător, ca să văd dacă îşi dă seama de prezenţa mea şi de contactul cu mine. A urlat şi m-a înjurat groaznic.

Joi seară.

I-am telefonat din nou lui Mike să-l întreb dacă îşi aminteşte de Dave de la Universitate.

Soneria telefonului s-a întrerupt printr-un declic. Am auzit vocea telefonistei:

— Ce număr căutaţi, domnule?

M-a trecut un fior prin şira spinării. I-am dat numărul. Mi-a răspuns că nu există niciun abonat cu acest număr.

Mi-a căzut telefonul din mână. Mary a venit să vadă ce se întâmplă. Vocea telefonistei repeta: „Alo… Alo… Alo…" Am atârnat grăbit telefonul în furcă.

— Ce faci? a zis Mary.

— Nimic. Mi-a căzut telefonul.

M-am aşezat la biroul meu. Tremuram ca o frunză. Mi-e frică să-i pomenesc lui Mary de Mike şi de Gladys. Mi-e frică să nu-mi răspundă că n-a auzit niciodată de ei.

Vineri.

Am verificat lucrurile în ce priveşte revista *Design Handkook.* Serviciul de informaţii mi-a comunicat că nicio publicaţie cu acest nume nu figurează în repertoriul lor. M-am dus totuşi să mă conving.

Am recunoscut imobilul. Am privit lista birourilor afişată în vestibul. Ştiam că n-am să găsesc revista, dar am avut totuşi un şoc.

Am luat năucit ascensorul, simţind un nod în stomac. Aveam impresia că mă suie la întâmplare, departe de tot ce există.

Am coborât la etajul trei. M-am regăsit exact în locul unde am venit odată s-o iau pe Jane.

Era o întreprindere de textile.

— N-a fost niciodată o revistă aici? am întrebat la biroul de primire.

— Nu, din câte îmi amintesc, a răspuns funcţionarul. Dar nu sunt aici decât de trei ani.

M-am întors acasă. I-am declarat lui Mary că nu mă simt bine şi că astă-seară n-am să lucrez. Mi-a spus că nici ea n-are să lucreze.

M-am dus în camera noastră pentru a fi singur. Am rămas în locul unde trebuie să punem patul nou, când va fi expediat săptămâna viitoare.

Mary m-a urmat. A rămas pe prag.

— Bob, ce s-a întâmplat? N-am dreptul să ştiu? Vocea îi suna nervoasă.

— Nu-i nimic.

— Te rog, nu spune nu. Nu sunt oarbă.

Am avut chef să mă reped la ea. Dar i-am întors spatele.

— Am o scrisoare de scris.

— Cui?

M-am înfuriat.

— Mă priveşte.

Apoi i-am spus că-i pentru Jim. M-a privit drept în ochi.

— Aş vrea să te cred.

— Ce înseamnă…?

Mi-a întors spatele.

— Atunci să-i transmiţi salutările mele lui… *Jim.*

Avea o voce spartă. M-am înfiorat s-o aud.

Am scris scrisoarea. Am ajuns la concluzia că Jim mă putea ajuta. Situaţia a devenit prea disperată ca să mai ţin un secret. I-am spus că Mike a dispărut. L-am întrebat dacă îşi aminteşte de Mike.

Curios, mâna aproape că nu-mi tremura. Poate aşa se întâmplă când aproape că nu mai aparţii de pământ.

Sâmbătă.

Mary a plecat devreme, ca să bată ceva urgent la maşină.

După micul dejun, m-am dus să scot bani de la bancă, ca să plătesc noul pat.

Am completat un cec de o sută de dolari. L-am întins casierului împreună cu carnetul de depuneri.

A deschis carnetul şi m-a privit ridicând din sprâncene.

— Credeţi că aveţi haz?

— Cum adică?

A împins carnetul spre mine şi a strigat:

— Următorul.

Cred c-am scos un strigăt.

— Ce v-a apucat?

Un tip se ridică de la un birou şi se apropie cu un aer important,

în spatele meu, o femeie spuse:

— Nu staţi în faţa ghişeului, domnule.

— Ce s-a întâmplat? întrebă tipul.

— Casierul dumneavoastră refuză să-mi onoreze cecul.

A luat carnetul meu de depuneri, pe care i-l întindeam, şi l-a deschis. A ridicat surprins privirea. Apoi a spus calm:

— Acest carnet nu are nicio sumă trecută pe el, domnule.

I l-am smuls din mână, cu inima zvâcnind.

Carnetul nu fusese niciodată folosit. Am gemut.

— A, Dumnezeule!

— Vreţi să vă verificăm numărul carnetului?

Dar nu avea nici măcar un număr. Am constatat-o. Ochii mi s-au umplut de lacrimi.

— Nu, am spus. Nu…

Am ieşit, în timp ce el striga:

— O clipă, domnule…

Am fugit până acasă.

Am aşteptat în hol să se întoarcă Mary. Continui să aştept şi acum. Mă uit la carnetul de depuneri. Linia unde ne-am semnat amândoi numele. Rubrica unde erau trecute depunerile noastre. Cincizeci de dolari, de la părinţii ei, cu prilejul primei aniversări a căsătoriei noastre.

Două sute treizeci de dolari de la fondul vechilor combatanţi. Douăzeci de dolari. Zece dolari…

Peste tot nu-s decât spaţii goale.

Totul se destramă. Jane. Sally. Mike. Numele zboară şi, odată cu ele, şi cei ce le poartă.

Şi acum acest carnet. Ce-are să urmeze?

Mai târziu.

Ştiu acum.

Mary nu s-a întors.

I-am telefonat la birou. A răspuns Sam. L-am întrebat dacă Mary e acolo. Mi-a spus c-am greşit, că nicio Mary nu lucrează la ei. I-am spus cum mă cheamă. L-am întrebat dacă *eu* lucrez acolo.

— Destul cu gluma, a spus el. Contez pe dumneata luni seara.

Am telefonat vărului meu, surorii mele, unchiului meu. Niciun răspuns. Nici măcar nu sună telefonul. Niciunul dintre numere nu

răspunde.

Deci niciunul dintre ei nu e acolo.

Duminică.

Nu ştiu ce să mă fac. Mi-am petrecut ziua la fereastră, ca să mă uit pe stradă. Am pândit vreo figură cunoscută, dar n-au trecut decât străini.

Mi-e frică să mai ies din casă. Doar Mary mi-a rămas. Ca şi mobila şi hainele noastre.

Vreau să spun hainele *mele.* Dulapul ei e gol. L-am deschis azi-dimineaţă când m-am trezit şi n-am găsit înăuntru nici măcar o batistă. Parc-ar fi o scamatorie – de parcă…

Pur şi simplu am râs. Trebuie că sunt…

Am telefonat la magazinul de mobile. E deschis duminică după-amiază. Mi s-a răspuns că nu există nicio comandă de pat pe numele nostru. Puteam să vin să verific, dacă doream.

M-am întors la fereastră.

M-am gândit să telefonez mătuşii mele la Detroit. Dar nu reuşesc să-mi amintesc numărul ei de telefon. Şi nici nu există în carnetul meu cu numere de telefon. Tot carnetul e gol. Nu mai e decât numele meu în litere de bronz pe copertă.

Numele meu. Doar numele meu. Ce să zic? Ce să fac? E uşor. Nu-i *nimic* de făcut.

Am răsfoit albumul de fotografii. Aproape toate fotografiile s-au schimbat. Nu mai reprezintă pe nimeni.

Nici Mary nu mai figurează, nici părinţii noştri, nici prietenii.

Să-ţi vină să mori de râs.

Pe poza de la căsătorie sunt singur, aşezat la o masă imensă, acoperită cu mâncăruri. Braţul stâng îl ţin întins şi curbat ca pentru a înlănţui o mireasă fantomă. Şi de jur-împrejurul mesei se află pahare care plutesc în gol.

Ridicate în sănătatea mea.

Luni dimineaţă.

Mi s-a întors scrisoarea pe care am trimis-o lui Jim. Pe plic e menţiunea NECUNOSCUT.

Am încercat să-l ajung din urmă pe poştaş, dar n-am reuşit. A trecut înainte de-a mă scula.

M-am dus la băcan. El mă cunoştea. Dar când l-am întrebat dacă n-a văzut-o pe nevastă-mea, a râs de mine şi a spus că ştia el c-am să mor celibatar.

Nu-mi rămâne decât o singură idee. Înseamnă să risc. Trebuie să plec din casă şi să merg în oraş la Asociaţia vechilor combatanţi. Vreau să ştiu dacă figurez în arhive. Dacă da, o să mai rămână câteva informaţii asupra studiilor mele, asupra căsătoriei şi a rudelor mele.

Iau acest caiet cu mine. Nu vreau să-l pierd. Dacă l-aş pierde nu mi-ar mai rămâne nimic pe lume care să-mi amintească că nu sunt nebun.

Luni seară.

Stau la *drugstore-ul* din colţ.

Casa mea nu mai există.

Când m-am întors de la Asociaţie, n-am mai găsit decât un teren viran. Am întrebat copiii care se jucau acolo dacă mă cunosc. Au zis că nu. I-am întrebat ce s-a întâmplat cu casa. Mi-au răspuns că se joacă de când se ştiu pe acest teren viran.

Asociaţia nu posedă nicio arhivă asupra mea. Nici măcar un rând.

Asta înseamnă că nu mai exist ca individ. Tot ce am e un trup şi hainele care-l îmbracă. Toate hârtiile de identitate mi-au dispărut din portvizit.

Şi ceasul mi-a dispărut. Fără să-mi dau seama. De la mână.

Avea o inscripţie pe dos. Mi-o amintesc.

Iubitului meu, cu toată dragostea, Mary.

Mă pregătesc să beau o ceaşcă de cafea.